

Carta oberta

Catholic Church, Rajkot 360001
18 maig 1973

Molt estimats amics: Avui acabo de rebre el número de gener del 73 de Ronsana, amb una carta oberta firmada per un matrimoni que m'escriuen en nom de moltes famílies de Sta. Eulàlia. Us ho agraeixo molt. No havia pogut contestar-vos abans perquè no sabia de què es tractava la dita lletra fins avui.

El correu per barco tarda molt. Suez encara està tancat, per vergonya dels homes.

Vaig estar content de veure que el meu primer article us havia agradat i que volíeu que us enviés més coses referents a l'Índia. L'Índia té tantes coses a descriure que es necessitarà algun temps per a fer-ho, per a tenir-ne alguna idea més o menys exacta (encara que aquesta exactitud no s'aconseguirà mai per escrit).

Em pregunteu tantes coses i cada una d'elles és quelcom que vaig meditant ja fa anys, que no sé com podré contestar-les. N'hi ha una que em sembla que contestaré la primera. Em pregunteu: Creu que hauríem de demanar a Déu que ens honrés demanant-nos algun fill per les missions?... I no, no em sembla estúpida aquesta pregunta.

Fa dos mil anys que Crist va dir: aneu i prediqueu a totes les nacions, a totes les gents, a tots. A qui ho va dir? Creia ell que dotze homes i a peu podien arribar a totes les nacions?, a totes les gents? Certament que no; el que volia dir que el predicar l'evangeli a tota criatura era cosa no dels dotze apòstols, que pobres no tenien ni un miserable ruc per transport i viatjar, sinó que era la responsabilitat de tota la cristianitat. Aquesta és la meva deducció. Si és així, per què no els vostres fills? Es que trobareu alguna vocació que sigui més alta i més honrosa? I per ella sens dubte que Déu us beneirà amb moltes més alegries que amb cap altra cosa.

Nosaltres ens queixem de moltes coses: en una paraula de com està el món. Jo us diré que si hi haguessin més missioners el món no estaria tan malament. Jo em dono compte que són els missioners els que desperten més la consciència de la nostra gent a les injustícies mundials..., al cristianisme actual li falta un punt de vista universal. Fa anys que vaig publicant les mateixes idees en les meves cartes per tot arreu, perquè me n'he donat compte aquí a l'Índia iestic segur de que si hagués viscut a Espanya no me n'hauria ni enterat...

El món està molt malament i nosaltres, sobretot a Catalunya estem convençuts que està molt bé perquè no tenim pobres entre nosaltres... «totes ens pomen», com diuen vulgarment. Europa i els Estats Units (i Canadà) estan en prosperitat, doncs el món va bé. I **ÉS COMPLETAMENT FALS**. Totes aquestes nacions són una minoria del món i ben petita... És la paràbola del Ric Epuló i de Llätzer, mes en lloc d'aplicar-ho a individus ho hem d'aplicar a nacions. Hi ha les nacions que de tant benestar es podreixen com les anomenades. I hi ha les que viurien només amb les engrunes que es llencen als gossos. Amb el pa que jo veia que es llençava i feia malbé a Cata-

lunya, jo crec que hauria pogut alimentar a munions en aquesta terra que no el tenen i l'ansien...

Hem de fer un món millor... I s'ha de fer amb caritat, més també amb valentia. I imitant a Jesucrist que denuncià totes les injustícies del seu temps acabant, és veritat, en una creu, perquè va estimar i preferí morir Ell a matar als altres.

Per obtenir la pau es necessiten idees ben cristianes: l'estimeu-vos uns als altres com jo us he estimat. Estimeu al pròxim com a vosaltres mateixos, sigueu bons samaritans, doneu menjar al qui té fam, beure al qui té set, vestiu als despullats, etc., etc., qui tingui dues túniques que en doni una al que no en tingui cap... Fins que no arribem a aquest grau d'amor no haurem fet res.

Em preguntàveu perquè hi ha menys vocacions ara, que sembla que la fe desapareixi..., a mi em sembla que desapareix perquè si l'examinem aquesta fe era poc fonda..., estàvem contents amb nosaltres mateixos perquè deïem el Rosari o anàvem a Missa. I Crist digué ben clarament el què volia i serà la mesura amb què ens jutjarà el dia final: «tenia fam, tenia set, anava despullat, era pres, pelegrí, caminant, malalt... i no féreu res per mi».

Fan falta molts missioners per a salvar el món. Han fallat les vocacions en l'actualitat perquè ha vingut una prosperitat de cop i volta i ens ha enlluernat amb ella. I tots els joves, nois i noies, volen guanyar diners i passar una vida amb tot l'assequible en comoditats. Més això mateix podrà la societat. Ja es va podrint. Ja hem arribat a un punt en que les mateixes diversions de teatres, cinemes, etc., ens semblen estúpides; ja es necessiten night clubs i coses pitjors. Un jove a Espanya em deia que ja no li interessaven les noies i que ja començava a estar tip de la homosexualitat..., tot els cansarà i es podriran i llavors què? Vindrà un retornar a la vida austera i potser fins sentiran una gran consolació entrant a la Trapa. Potser llavors es despertaran a les necessitats d'un Tercer Món.

Jo no sé si hi ha encara joves valents a Catalunya; joves que valguin la pena, que estiguin disposats a fer quelcom pels seus germans i per escampar el regne de Crist que és Regne d'amor i de pau. Ho sentiria molt si em diguessin que ja s'acabava la raça de persones enamorades de Crist disposades a donar la seva vida per l'amor d'Ell; si em diguessin que els béns materials els enlluernen tant que ja ho han perdut tot.

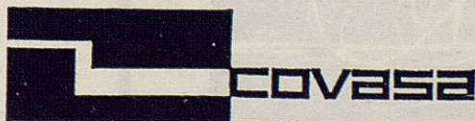
Aquí a la Missió del Gujerat ara som 13 missioners catalans. N'hi han més a Bombay i espero que no disminuïrem. Fins ara l'ésser català encara era quelcom. Que no tinguem de dir que ja no és res ni val la pena, que estem tan materialitzats com els altres.

Sento tenir de plegar perquè tinc moltes altres coses entre mans. Espero poder continuar escrivint de quant en quant. Fins a la pròxima doncs, una abraçada ben cordial i que Déu ens beneeixi a tots.

Affm. en Crist,

Jaume Travesa, S. I
Catholic Church. Rajkot
Índia

ALMACEN DE VENTAS
AL SERVICIO DE LA CONSTRUCCION

CONSTRUCCIONES DEL VALLÈS, S. A.

Telefónos 52 y 101
Carretera de Barcelona, s. n
Santa Eulalia de Ronsana